

Sincerament, no li agradaria treure's tants papers del damunt i sortir més, tornar a organitzar nous actes... fer més activitats o, per què no, tornar a muntar una nova associació?

La veritat és que no tinc temps...

Potser tornar a fer reunions i parlar de...

Home, a mi m'agradaria dedicar-me a aquestes coses, però tinc la vida muntada d'una manera que no tinc temps de fer-ho, vull dir que hauria de deixar coses que no puc deixar.

... o sí, sí, què més voldria jo que deixar coses que no faig pas tan de gust com faria això, però cadascú ha de fer en cada moment de la seva vida allò que li toca, i en definitiva, la vida passa com una acceleració.

Tu em parles de quaranta anys enrera i jo ara acluco els ulls i em sembla que no han passat i és que encara hi sóc. Però han passat i és una mica com una ventada que en un moment surt. Ara, on ets?, i ara, ja res de tot allò.

Només porta quaranta anys de retard

Sí, el temps passa de pressa i les situacions són diferents, però segueixo pensant que la seva experiència encara pot ser molt valuosa tant en l'aspecte cultural com en molts d'altres.

Com ja sap, aquesta entrevista es publicarà a la revista que l'AC prepara en aquests moments i que esperem que pugui veure la llum. Davant d'aquesta notícia, què pensa de la idea que surti ara, finalment, una revista de l'Associació Cultural?

Doncs, home, a mi em fa molt content que em diguin que l'Associació Cultural finalment ha fet la revista. Sí, sí, només porta quaranta anys de retard i no és pas massa tampoc. Si es mira en perspectiva d'eternitat, quaranta anys no són res.

Senyor Pere Canal, moltes gràcies.

Albert Jordana i Casajuana